

20. — Een vlijtige jongen.

Lodewijk was een vlijtige jongen, die op school goed zijn best deed. Hij lette op, als meester iets vertelde, zag bij 't lezen altijd in zijn boek, hield zijn schrijfboek net, toonde zich nauwgezet en gehoorzaam, zoodat de onderwijzer hem prees om zijnen iever en zijn goed gedrag.

Eens op een morgen kwam onze vriend met een droevig gelaat in de klas. 't Werk ging niet wel. Lodewijk kon de vraagstukken niet oplossen. Onder de leesles wist hij niet, waar het was. De meester begreep wel, dat er den knaap iets scheelde.

— « Wat is er toch? » vroeg mijnheer vriendelijk. Lodewijk kreeg de tranen in de oogen en antwoordde op treurigen toon : « Mijn vader is zoo ziek. »

— « Ach, » hernam de onderwijzer, « dat is oprecht droevig. Komt de dokter bij uwen vader? »

— « Ja, mijnheer. En hij zegt, dat vader goed moet oppassen, want hij is erg ziek. »

— « We zullen maar hopen, dat uw vader spoedig

beter wordt. Ge wilt me elken dag wel eens vertellen, hoe het met hem gaat, niet waar? »

Maar rond half elf kwam Lodewijks zuster haastig naar de school geloopt en weenende, zei ze :

— « Mijnheer, mag mijn broeder mee gaan? Vader is veel erger geworden. Hij ligt op sterven, zegt de dokter. »

De onderwijzer had diep medelijden met de kinderen, die nu haastig naar huis snelden. En 's middags hoorde hij, dat de zieke gestorven was.

Er heerschte groote droefheid in de woning. De goede vader was dood ! En moeder zag de toekomst somber in. Wie zou er nu het brood verdienen? Lodewijk telde nog maar elf jaren en hij was toch de oudste van vijf kinderen !

Na de begrafenis kwam Lodewijk met een droevig gelaat naar school. Hij zei met tranen in de oogen tot den meester :

— « Mijnheer, ik kan niet langer naar de klas komen, want ik moet helpen, om het brood voor ons allen te verdienen. »

— « Ge zijt een brave jongen, daar ge u zoo flink gedraagt. 't Spijt me erg, dat ge ons verlaat, maar er is niets aan te doen. Wat gaat ge nu worden? »

— « Ik mag bij den timmerman komen werken, mijnheer, » antwoordde Lodewijk.

De onderwijzer gaf aan den jongen een schoon boek ten geschenke en drukte hem hartelijk de hand.

Lodewijk werd dus leerjongen. Hij moest schavelingen bijeen keeren, planken dragen, 't gerief kuischen en andere werkjes verrichten. Later zou hij leeren hameren, schaven, zagen en alles wat een knappe timmerman kennen moet.

Maar hij had met zijnen vriend Dolf eene afspraak gemaakt. Dolf ging nog naar school. 's Avonds zou hij bij Lodewijk komen en hem alles vertellen, wat de meester in de school geleerd had. Toen de onderwijzer hoorde, hoe gaarne Lodewijk nog wat leeren wilde, liet hij den jongen eens roepen en zei :

— « Ik weet wat beters voor u. Elken avond moogt ge een uur bij mij komen. Ik zal u dan onderwijs geven. Zulke flinke gasten als gij, wil ik gaarne vooruit helpen. »

Wat was Lodewijk blijde ! Opgetogen ging hij huiswaarts om aan moeder 't goede nieuws te vertellen.

Iederen avond begaf hij zich naar den onderwijzer, die hem alles leerde, wat een flinke timmerman kennen moet, vooral rekenen en meten. En, daar onze vriend ook op de werkplaats zijn uiterste best deed, werd hij zulk een bekwame ambachtsman, dat hij voor moeder, broerkens en zusterkens, 't brood verdienen kon.

INHOUDSTAFEL

	BLADZ
1. De Appeldief	1
2. De oude Mic	6
3. Van Pieter, die rooken wilde	9
4. Vertelling van een nickelstukje	12
5. De trouwe Kardoes	17
6. De Durfal	22
7. De kleine Moeder	26
8. De Speldenzoeker	29
9. De Belletrekker	32
10. Hoe Anna leerde breien	36
11. De Koudkleum	39
12. Klaas-ik zal	43
13. Grootvader	46
14. Vos	50
15. Blinde Koben	54
16. Alle begin is moeilijk	59
17. Arme Piet	63
18. Brand	67
19. De Waaghals	70
20. Een vlijtige Jongen	74

